

Theater: Afscheid van een vriend

zondag 24 november 2013 om 12u45

© Paulien Verlackt

The Play = De snoek van Sjestov

Gezelschap = Martha Tentatief

In een zin = Een hartverwarmende ode aan een verloren vriendschap waarin Petit geflankeerd wordt door een uitmuntend muziktrio bestaande uit Benjamin Boutreur, Jonas Van den Bossche en Frans Grapperhaus.

Hoogtepunt = De scène waarin Petit een zatte avond met Bruno uitbeeldt, hoe ze twee bierflesjes tegelijkertijd leegden en ondertussen de liefde bezongen en vervloekten. Maar evengoed de scène waarin hij zijn 'kruipkot' beschrijft of deze waarin hij zijn luifeldakavontuur uit de doeken doet. Vol bravoure, zelfhumor en een snuifje melancholie.

Score = * * *

Quote = 'Een stap is maar een stap als je je voet op de grond kan zetten.'

Zelfs begrafenissen kunnen moois voortbrengen. Twee jaar geleden woonde Johan Petit de uitvaartplechtigheid van een veel te vroeg gestorven vriend bij. Petit gaf toen een afscheidsrede die indrukwekkend droef, grappig en troostend was. Zo sterk dat er wel eens een theaterstuk uit zou kunnen ontstaan. Zo geschiedde.

De snoek van Sjestov is een eerbetoon aan die overleden vriend maar nog meer een eerbetoon aan elke overleden dierbare. Petit vertelt op zijn eigen komische en van *Antwaarps* doordrongen manier over het ontluiken van de vriendschap met 'Bruno', de forse deuk die de vriendschap kreeg en de ziekte die zijn beste vriend onder de zoden joeg.

De ronduit hilarische manier waarop Petit de eerste jaren van hun vriendschap beschrijft, inclusief een gedetailleerde beschrijving van de 'kruipafmetingen' van zijn kot, toont Petit op zijn best. Een rasechte verteller die de grap als pijl gebruikt om de ontroering en kleine levenswijsheden recht in het hart van zijn toeschouwers te schieten. En dat lukt hem in *De Snoek van Sjestov* tot aan het tragische deel van de vriendschap. Hij wordt daarbij geflankeerd door een trio muzikanten die de kunst verstaan om de sfeer van Petits woorden van zachte, soms zelfs guitige melodielijnen te voorzien. Contrabas, gitaar en klarinet zorgen voor een warm klankendecor waarin Petit van het ene 'clouloze' verhaal in het andere rent, struikelt over zijn woorden, zijn voeten, dakluifels, hondjes én bierflesjes... Het is, als altijd bij Petit, een hartverwarmende, troostende ode aan het leven van de underdog (in elk van ons).

Het is jammer dat hij het fluks balanceren tussen ontroering, kolder en kleinheid achterwege laat aan het slot. Dan verstart de flamboyante verteller. Verlamd door verdriet? Als het tragische luik van de vriendschap en het leven van Bruno aan de beurt zijn, kan hij alleen maar stil vertellen over de verbijstering, het ongeloof en die dag in september 2011 waarop hét bericht hem bereikte, hij van zijn fiets stapte, op straat ging zitten en besloot om van de vriendschap tussen hem en Bruno een schoon toneelstuk te maken. Et voilà.

